

PEVEC

GLASILO PEVSKE ZVEZE

Uredništvo: Florijanska ulica št. 18

Upravništvo: Miklošičeva cesta 7

Izhaja kot mesečnik v dvojnih številkah in velja za celo

leto z glasbeno prilogo

vred 30 Din, za Italijo

18 lir, za Avstrijo

pet šilingov,

za Ameriko

en dolar

1927

NOVEMBER-DECEMBER

ŠTEV. 11-12 • LETO VII

„ŠAGRIN“ d. z o. z.

ZALOGA KNJIGOVESKIH, KARTONAZNIH IN TISKARSKIH
TELEFON 2595 POTREBŠČIN LJUBLJANA
TELEGRAM: LES MIKLOŠIČEVA C. 6

VSEBINA.

Članki:

Prof. M. Bajuk: Mera v slov. nar. pesmi.
Naši pevski tečaji.

Vestnik P. Z.:

Občni zbor Pevske zveze. — Koncert radovljiskega pevskega okrožja. — Radovljiški zbor. — Gorjanski zbor. — Zbor iz Ribnega. — Koroška Bela. — Mošenski zbor. — Jeseniški zbor. — Begunjski zbor. — Brezniški zbor. — Tržič. — Iz odborovih sej. — Slov. glasb. društvo „Ljubljana“. — Tridesetletni članski jubilej. — Razprodaja pesmaric. — Upravnišvo. — Slov. glasb. društvo „Ljubljana“. — Dr. Anton Dolinar. — Za nagrade. — Uredništvo.

Iz naših okrožij.

Iz koncertnega življenja.

Nove skladbe:

S. M. Alakok Ekel; Pridite molimo. — Martin Železnik: Sedem eharističnih pesmi za mešani zbor z orglami. — Josip Sicherl: Pastirči iz spanja.

Iz glasbenih listov:

„Cerkveni Glasbenik“. — „Sv. Cecilija“. — „Jugoslov. Mu-
zičar“. — „Glasbeni vjesnik“. — „Zbori“.

Razne vesti.

Za dobro voljo.

Priloga:

P. H. Sattner: Svetlonočna. — Dr. Anton Dolinar: Božični
zvonovi. — G. J. Rot: Oče — naš. — Mešani zbori.

FRANC PAVLIN, LJUBLJANA

CENTRALA: GRADIŠČE 3 — PODRUZNICI: BORSTNIKOV TRG 4
NAJBOLJŠE TRG TABOR 4 NAJCENEJŠE
MANUFAKTURA, SPECERIJA S KOLONIAL. BLAGOM, GALANTERIJA

Prof. M. Bajuk:

MERA V SLOV. NAR. PESMI.

Narodno blago v širšem pomenu besede tvori neizčrpeljive zaklade, kamor se zatekajo razni umetniki, da črpajo novih misli, da spoznavajo pri viru narodno dušo in morejo ustvarjati nove, svoje umotvore. Vsak narod ima svoje posebne značilne individualnosti. Te značilnosti nosi tudi njegova umetnost. Ti znaki tvorijo nekako narodne idiome, po njih spoznamo pravo narodno dušo. Zato se hodijo pravi umetniki, ki hočejo ustvarjati v narodnem duhu, učiti k viru, k narodni umetnosti. To velja v enaki ali še v največji meri za narodno glasbo: Kdor hoče skladati v narodnem duhu, mora poznati narodov značaj v ritmiki, v melodiki, sploh v vsej strukturi njegovih pesmi. Narod je položil te svoje posebnosti v svoje narodne pesmi. Te tvorijo torej edino in glavno snov, v kateri se nam kaže bistvo narodne glasbe. Umetnik pa ne more izbrati ene, dveh pesmi in razbrati iz nje značaja narodne glasbe, zato je treba stopoma 1. zbrati čim več snovi, če mogoče, vse, ker je lahko v vsakem drobcu kaj bistvenega, 2. nabrano tvarino treba dobro pregledati, pretresti in urediti. Kritično jo je treba obdelati in se prepričati, jeli vse pravilno napisano. To delo je prav tako važno kot nabiranje snovi. 3. Ko je snov zbrana in očiščena, treba iskati značilnih potez: ritmične posebnosti, melodične črte, ustroj, značaj itd. Ko je tudi to delo v glavnem završeno, ko so odkrite značilne posebnosti, potem šele morejo umetniki s pridom skladati v narodnem duhu, potem šele more narod govoriti o pravi narodni glasbi, ki nosi pravi znak narodne duše, govori narodu v pravem domačem jeziku in pristnem narodnem duhu. Vse dotlej, se mi zdi, je prazna fraza govoriti o značilni narodni glasbi. Težko je to zlasti tam, kjer ni v narodni glasbi nič očitno izrednega, pristnega, ki se loči na prvi pogled od splošnega, konvencionalnega.

Kako je v tem oziru pri nas? 1. Snovi je precej zbrane, morda je v bistvu izčrpana vsa. Suhoparni bibliografski posnetek, ki sem ga priobčil v »Pevcu« (I.-V. letnik), je pokazal precej tvarine, četudi vem, da ni bil popoln. Veliko snovi je gotovo shranjene še po rokopisih, ki so znani in niso znani. Te bi moral nekdo za vsako ceno zbrati in varno shraniti. Glasbena Matica bi se morala te važne naloge zavedati in za to skrbeti, ker se mi zdi, da je ona, naš najstarejši in najvišji glasbeni zavod pač prva poklicana v to. Pa se bo še kaj porazgubilo, če pravočasno ne zgrabimo. Ni prav, popolnoma je zgrešeno, da posamezne zbirke (rokopisi) prehajajo v privatne roke. Te jih potem lahko po svoje prekrajajo in prekrojene izdajajo. Vse zbirke bi morale biti nekje zbrane in biti v javnem zavodu, v javni knjižnici strokovnjakom na razpolago take, kakršne so v resnici.

V tem oziru torej ni še vse v redu. Kje so zbirke, ki so jih razni zbiratelji pošiljali nekdanjemu »odboru za nabiranje narodnih pesmi«? Ponovno že je bilo stavljeno to vprašanje in nihče se ne oglasi. To bi utegnilo zbuditi sum, da ni vse v redu. Zato bo treba primerno poklicati

na odgovor one ljudi, ki so bili takrat v odboru in še žive. Oglasijo naj se eventuelno vsi oni nabiratelji, ki so pesmi zbirali in poslali, ter povedo, kam so pošiljatev naslovili. Te zbirke so last našega naroda in morajo preiti v last javnega zavoda. Ali pri Glasbeni Matici nihče ničesar ne ve o tem?

Te zbirke, kolikor niso natisnjene, bi morale nuditi snov vsem onim, ki bi se lotili dela strokovno in bi hoteli in mogli posamezne pesmi pregledati in preiskati glede na njihovo pristnost: narodna, ponarodela, domača, tuja itd. Pregledati bi trebalo njen ustroj, primerjati razne zapiske in na podlagi teh in žive pesmi, ki morda še živi, ugotoviti pravilno obliko. Zato je važno, da je pri vsaki pesmi pripisan kraj, kjer je bila zapisana in, če gre, celo osebo, ki jo je pela. Snov bi trebalo torej otrebiti.

Vprašam: koliko smo v tem oziru že storili? Odgovarjam: Izvemši nekaj raztresenih drobtinic o priliki kakšne ocene — nič. Prof. Beranič je v »Času« 1910 poskusil samo nekaj malega, a članek je bil prepovršen in splošen, tako da ga sem ne smemo šteti. Večkrat že pa je kdo zaklical: lotimo se dela, začnimo! Tako razumem tudi Severjev članek v Jugosl. muzičarju šte. 9, l. 1927. Popolnoma brez globljega pomena so pa razni, površno, nekako enciklopedično spisani sestavki.

Ne čutim še popolnoma završenih priprav za izčrpno delo v tem oziru, k temu mi manjka i časa i prilik, ovira me zelo tudi dejstvo, ki sem ga orisal v prvih vrsticah. Vendar, ker noče nihče začeti, naj začnem vseeno. Pretresti nameravam najprej po vrsti pesem za pesmijo vse one, ki so sploh napačno zapisane (in tiskane) ali pa so jih posamezni nabiratelji (bistveno) različno zapisali.

Sili me pa k temu koraku tudi to, da zlasti v novjšem času nekateri »priređitelji« narodne pesmi z vso silo nategavajo našo preprosto pesem v različne »interesantne« mere, zlasti v peterodobno, bržkone v prepričanju, da je v tej meri pesem pristnejša in bolj »jugoslovanska«. Ta mera je — šele po ujedinenju — prešla zelo zelo tudi v našo umetno glasbo, bržkone v istem prepričanju. Pa bo čas pokazal, je li peterodobna mera res tako zelo zelo slovenska.

S tem hočem tudi izpolniti obljubo, ki sem jo bil dal svojčas v »Pevcu« l. V. na str. 35 v prvem odstavku. (Dalje prih.)

NAŠI PEVSKI TEČAJI.

Radovljica: Ivan Praprotnik — Leše, organist, Anton Bižal — Gorje, organist.

Ljubljana: Grum Anton, Vrhnika, org.; Ciril Kumar, Vič, glasb.; Čadež Anton, Šmartno pod Šmarno goro, org.; Sever Franc, Št. Jurij pri Grosupljem, org.; Pavel Žagar (orgl. šola); Bernot A. (orgl. šola); A. Slatnar (orgl. šola); Fr. Kanizij Fricelj, Vič, org.; I. Učakar, D. M. v Polju, org.; A. Sever, konserv.; Janez Rihtaršič, Sv. Helena, župnik; A. Slabé, Št. Vid nad Ljubljano, org.; Jus Andrej, org.; Jernejčič Feliks, org.; Vogrin M., Borovnica, org.; Jerman Pavle (orgl. šola); Drmota Jožef (orgl. šola); Pahor Jožef (orgl. šola); dva nevpisana.

Zagorje ob Savi: Cajhen Josip, Šmartno pri Litiji, org.; Rostohar Dragotin, Litija, naduč.; Mlinar Martin, Sv. Jurij pod Kumom, org.; Ličar Mihael, Trbovlje, org.; Butara Jožef, Kolovrat, org.; Drole Franc, Motnik, org.; Hauptman Albert, visokošolec, Zagorje; Rozman Alojzij, Zagorje.

org.; Benko Jožef, Vače, org.; Albin Arh, Čemšenik, org.; Felé Ivan, Polšnik, org.; Mecilovšek Rudolf, Zagorje, visokošolec.

Stična na Dolenjskem. Henrik Povše, Čatež, župnik; Jožef Kastelic, Kopanj, org.; Viktor Škoda, Čatež, org.; Dominik Lavrič, Smihel pri Žužemberku, org.; Sila Ana, Trebnje, org.; p. Fiederer, Stična, prior; Franc Lavrič, Muljava, org.; Pavla Peitler, Stična, učit.; Malči Erjavec, Stična, učit.; Franc Požun, Žužemberk, org.; Pavle Žagar, Št. Vid na Dol., org.; Lavrih Alojzij, Rimske toplice, org.; Ivan Brtoncelj, Soteska pri Straži, org.; Sadar Janez (orgl. šola); Gorišek Karl, Stična, učit.; Intihar Alojzij, Krka, šolski uprav.; Fr. Samec, Muljava, šolski uprav. (Dalje prihod.)

VESTNIK PEVSKE ZVEZE

OBCNI ZBOR PEVSKE ZVEZE.

Letošnji občni zbor P. Z. se je vršil v Radovljici dne 9. oktobra v društveni dvorani. Predsednik dr. Dolinar je uvodoma poudarjal, da se P. Z. jasno zaveda, da obsega kultura vsakega naroda tudi glasbeno stran in da je torej tudi pri nas treba ponesti smisel za lepo petje med široke sloje našega naroda. Tudi podeželsko ljudstvo mora biti deležno užitka lepe slovenske pesmi.

Tajnik Pivk poroča, da se je zveza v preteklem letu predvsem trudila, da bi uredila notranjo organizacijo P. Z., ki se je tekom zadnjih let precej razrahljala. To se ji je le deloma posrečilo in treba bo še mnogo truda, da bo organizacija brezhibna.

Zveza je v letošnjem poslovnem letu priredila 4 lepo uspele tečaje, namreč 9. in 10. febr. v Zagorju ob Savi, 20. in 21. aprila v Stični, 8. in 9. avg. v Ribnici; najlepše je uspel tečaj v dneh 14. in 15. septembra v Cerkljah ob Krškem. Udeležba na tem tečaju je bila dosedaj najlepša (okrog 40 tečajnikov), med njimi lepo število okoliškega učiteljstva.

Na teh tečajih so se ustanovljala ali reorganizirala pevska okrožja, tako da šteje zveza danes v ljubljanski oblasti 12 moških pevskih okrožij, v mariborski oblasti pa dve okrožji. Vseh zborov je okrog 130 z nad 2000 pevci in pevkami. Točne statistike ne moremo podati, ker zbori ne pošiljajo redno izpolnjenih preglednih pol.

Pevska okrožja so v letošnjem letu priredila več samostojnih pevskih koncertov, ki so tudi pri dek. kat. shodih uspešno sodelovala. Okrožni pevski koncerti so se vršili v Preski, Dobropoljah, v Zagorju ob Savi, v Grobljah, na Jesenicah, v Mariboru in v Celju. Vse te prireditve je ljudstvo simpatično pozdravljalo in opažati je bilo, da naši ljudje naravnost žele podobnih prireditev.

Novi odbor bo moral skrbeti, da se vzbudi iz spanja še novomeška okolica in naša Belokrajina; tudi s Štajerci bo treba stopiti v tesnejši stik.

Novi odbor bo moral tudi takoj misliti na to, da se sestavi nov poslovnik, da bo mogoče uspešno in redno poslovanje med centralo in okrožnimi odbori.

Blagajnik poroča, da blagajna P. Z. v letošnjem letu ni bila v bogvekakoli zadovoljivem stanju, vendar upamo, da koncem leta ne bomo imeli dolga. Na vsak način se pa morajo zbori zavedati, da je plačevanje članarine njih dolžnost, in da le na ta način more zveza delovati in nuditi zborom pomoč, če ima vir dohodkov na razpolago.

Revizor Zor javlja, da je pregledal vse poslovne knjige in našel vse v redu; predlaga odboru absolutorij, kar občni zbor sprejme soglasno.

Predsednik dr. Dolinar predlaga spremembo pravil in sicer glede tevila odbornikov, naj bi se število reduciralo na 7 odbornikov in glede dolžnosti udeležbe na občnem zboru, da pošlje delegata le vsako okrožje, ne vsak pevski zbor. Občni zbor spremembo pravil sprejme.

Pri volitvah so bili v novi odbor izvoljeni: Mihelčič Alojzij, dr. Dolinar, Bajuk, Zdešar, Poženel, Andoljšek, Pivk. Za revizorja: Zor in Mihelčič Franc. V artistični odsek: H. Sattner, dr. Kimovec, Premrl, Bajuk Zdešar in dr. Dolinar.

Pri slučajnostih tvori Bajuk debato o članarini. Sprejme se, da plačujejo zbori, ki štejejo do 20 pevcev 15 Din letno, zbori z nad 25 člani pa 30 Din letno.

Občni zbor je potekel v najboljšem razpoloženju in vsi udeležniki so ponesli novega ognja in navdušenja na svoje domove.

Koncert radovljiškega pevskega okrožja ob priliki občnega zbora Pevske zveze. Radovljiški koncert nam je z enim mahom — kot v skioptikonu — pokazal precej jasno stanje pevske kulture med širšimi sloji našega podeželskega ljudstva, bolj kot bi nam mogel pokazati ne vem kakšen popis, oziroma tovrstno predavanje. Spoznati smo mogli tukaj kakovost posameznih pevcev, celotnih pevskih zborov, spretnost posameznih zborovodij in še nekaj — kar je posebno važno — kako se je občinstvo odzvalo vabilu svojih pevcev, s kakšnim zanimanjem jih je spremljalo in kako se je veselilo njihovega napredka. V najlepši slogi so nastopili vsi ljudski kulturni delavci, bodisi poklicni pevководje, učitelji, duhovniki na čelu svojih pevcev in zdelo se je, da so vsi skupaj člani velike

prijateljske pevske družine. V ogromni udeležbi ljudstva so bila zastopana vsa oblastva radovljjskega okraja in mesta, veliko okrožnih referentov in zastopniki koroških Slovencev iz Roža, ki so se pri lepem govoru zastopnika Prosvetne zveze spomnili ob obletnici dogodkov koroškega plebiscita, ki je naše rojake vsaj delno odtrgal tudi od naše slovenske pesmi.

Pri nastopih posameznih zborov smo povsod vpoštevali dejstvo, da so peli pač na odru, ki je za petje in njega blagovžnost neprikladen in stalno njegov sovražnik. Zelo splošen pojav pri zborih je bila tendenca, da so intonacijsko silili kvišku, zlasti se je to opazilo pri novo nastopajočih zborih (n. pr. pri zboru iz Ribna). Vzrok je bil navadno pretežko — I petje in tehnične artikulacijske napake.

Izmed 20 skladb, jih je bilo 11 iz „Pevca“, 2 še ne objavljeni, ostale iz starejših zbirk.

H koncertu, ki je bil že ob priliki jeseniškega nastopa obširneje ocenjen, nekaj kratkih pripomb:

Radovljjski zbor je razvil svoje sile v ne ravno lahki Prochazkovi »Ljubezni«, kateri bi nekoliko hitrejše prednašanje ne bilo nič škodilo; v moškem zboru (Foersterjev »Vihar«) so bili basi znatno premočni. V splošnem je bil nastop tradicije radovljjskega zbora časten.

Gorjanski zbor se je odlikoval zlasti po veliki glasovni prožnosti in prav lahkotnem, agogično dobro pogodnem prednašanju, posebno še v Kimovčevi »Ti boš pa doma ostal«. Z veliki mveseljem smo ga poslušali. Zbor je v dobrih rokah.

Zbor iz Ribnega je bil to pot novinec; glasovno sicer številčno zaseden, je bil v petju pretrd, v deklamaciji nesiguren. Med posameznimi odstavki so bili predolgi odmori, vsled česar je bil tekst preveč razkosan. Pa nič zato.

Začetek je storjen, pogumno naprej.

Koroška Bela je ponovno vzvalovala v novem, lepem Klemenčičevem zboru »Zmaga«, katerega vsled zanimivosti ni bilo mogoče celotno pretehtati. Izredne pozornosti zasluži začetni in vmesni dvospev. Dirigiral je na njemu lasten način skladatelj sam.

V Ocvirkovi »Oj polje razvečeno« je malo motila medsebojna glasovna neenakost.

Mošenski zbor je obe pesmi, zlasti še drugo K. Adamič: Ples kralja Matjaža, pel znatno prepočasi.

Jeseniški zbor se je v težkih L. Adamičevih »Svatovskih« dobro postavil, zasti ko je še njih ritmično stran dobro pogodil. V Dolinarjevi »Doma« mu je pri izmiku v e-dur malo spodrsnilo, no pa se je kmalu znašel. Tisti, ki so videli zadnji jeseniški nastop, so v Radovljici opazili znaten napredek. Dirigent Sredenšek je bil v celotnem nastopu prav siguren.

Begunjski zbor je prav dostojno nastopil: obe pesmi (zlasti še Tomčeva: Zazibalka) ste gladko in lahko tekli.

Brezniški zbor se je šele pred kratkim formiral, zato je nastopil z bolj priprostimi skladbami (Marko skače, Venček narodnih, priredil Gostiša).

Vendar so pa te narodne pesmi med celoten program prav lepo razliko prinesle in zato tudi učinkovale. Mirnost in plastičnost Gostiševega dirigiranja je bila na mestu.

Tržič je imponiral že s svojim strunnim nastopom, oči vseh pevk in pevcev so bile strogo obrnjene na dirigenta in že ta discipliniranost je najugodneje učinkovala. Moški zbor »Franica« je bil tehnično sicer brezhibno prednašan, toda iz vedno lepe Foersterjeve »Ljubice« je pa gorela pevska občutenost kar vidno, čeprav jih je v par mestih sreča nekoliko zapustila. No pa postavili so se le tako, kot Tržičani znajo.

Zaključni zbor je bil nad vse veličasten; okrožnemu pevovodju Fabijanu je bil ob sklepu — v znak priznanja za veliko požrtvovalnost — poklonjen venec.

Poleg omenjenih zborovodij je treba poudariti še lepe zmožnosti tržiškega Mejača in gorjanskega Bižala.

Z dvema točkama je vmes nastopil tudi salonski orkester s Koroške Bele; v ta program, ki je bil posvečen izključno slovenski pesmi, niso spadali odlomki iz tujih operet, temveč bi bili na mestu kakšni domači venčki ali kaj podobnega.

Program je bil sicer dolg, a ga je občinstvo z nezmanjšano napetostjo do konca poslušalo.

Po končanem programu se je v telovadnici razvila neprisiljena zabava, da je dvorana odmevala petja. Predsednik P. Z. se je zahvalil vsem sodelujočim za veliko požrtvovalnost, g. dekan Fatur je pa pevce in pevke ponovno bodril, naj z enako vneto sodelujejo pri cerkvenih zborih! Slovenska pesem je ta dan praznovala lep praznik.

Iz odborovih sej: Na prvi seji dne 7. novembra t. l. po obnem zboru se je novo izvoljeni odbor konstituiral sledeče: Predsednik dr. Anton Dolinar; podpredsednik Alojzij Mihelčič (Celje); tajnik Ivan Pivk; blagajnik Ivan Andoljšek; pevovodja Marko Bajuk in odbornika Franc Poženel in Ivan Zdešar.

Na tej seji je bilo sklenjeno, da se s prihodnjim letom »Pevce« tiska na 12 straneh.

Prof. Bajuku poveri odbor nalogo, da sestavi nekaj začetni poslovnik P. Z., ki bo uredil poslovanje zlasti med okrožnimi pevskega odbori in centralo.

Zvezina pravila se v smislu sklepa občnega zbora preuredi.

V seji P. Z. dne 6. decembra t. l. je predsednik dr. Dolinar zlasti poudarjal, da bo treba v bodočem letu posvetiti več skrbi za to, da pridobimo glasilo novih inšeratoev. Sklenjeno je bilo, da bo P. Z. potom okrožnice pozvala vse godbe, uelanjene pri naših društvih, da pristopijo k P. Z.

Zborovodje ljublj. pevskega okrožja se sklicje k skupni seji, da se pogovore o pri-

hodnjem okrožnem pevskem koncertu in da se izvoli nov okrožni odbor.

Slovensko glasbeno društvo »Ljubljana« je imelo po preteku 2 let, dne 7. novembra svoj redni občni zbor, ki se ga je članstvo v prav obilnem številu udeležilo. Posleyodeči podpr. Rado Šturm je kratko očrtal dveletno delovanje in povdaril tudi težkoče, ki so ta čas ovirale redno društveno delovanje. Imenoma je pozdravil navzočega dr. Kimovca, ki mu je članstvo priredilo iskrene ovacije. Po podanih poročilih tajnika, blagajnika, gospodarja in revizorjev se je prešlo k volitvi novega odbora, ki se je takole konstituiral: Predsednik dr. Fr. Kimovec, podpredsednik Nace Širca, tajnik Drago Ložar, blagajnik Jože Mavrič, arhivar Janko Bizilj, gospodar Pepi Lončar, odborniki: Fr. Smodej, Rado Šturm, dr. Fr. Logar, Anton Medved, Revizorja Leop. Sparhakl, Nace Brandsteter. Pevovodja dr. Ant Dolinar. Predsednica ženskega odseka: ga. minstr. Srnečeva, odbornici gđeni. Grilovi. Med slučajnostmi se je govorilo o bodočem delu društva, zlasti o izboljšanju upravnega aparata, o koncertnih nastopih v bodoči sezoni, o spremembi pravil in o prireditvi družabnih večerov za aktivne in podporne člane. Vse člane se je opozorilo na točno obiskovanje pevskih vaj, ki se vrše v ponedeljkih in četrtekih točno ob 8 v društvenih prostorih. Zbor je potekel v najboljšem razpoloženju vseh navzočih.

Tridesetletni članski jubilej g. Rado Šturma pri glashenem društvu »Ljubljana«. Članstvo vsakega na idealnih temeljih slovečega društva je združeno z žrtvami in vednim samozatajevanjem. Prav posebno pa moremo to trditi in podčrtati zlasti pri pevskih društvih; zato je obhajanje 30 letnega jubileja za posameznika kot tudi za celotno društvo prav pomenljiva stvar. Zato se celotno društvo »Ljubljana« kot tudi vsi njegovi podporniki in prijatelji vsele slavlja g. Rada Šturma. Avgusta meseca 1897 je vstopil med člane »Ljubljane« in od tedaj vedno vztrajal ob njeni strani, vesele in žalostne dneve z njo deleč. Od l. 1898. je bil stalno v odboru, med tem 5 let kot predsednik, 10 let kot podpredsednik in med tem — radi odsotnosti predsednika — velikokrat kot posleyodeči podpredsednik. — »Ljubljana« ga je ob priliki na izrednem občnem zboru imenovala častnim članom; g. predsednik dr. Kimovec je v lepem nagovoru očrtal zasluge slavljenceve glede propeha društva in mu izročil od prof. Porente umetniško izdelano diplomo častnega članstva. Sledili so še govori zastopnika Prosvetne zveze prof. Mazovca, narodnega poslanca Smodeja in dr. Kvartet »Ljubljane« je bil v pevanju neumoren. Družaben večer, ki se je nato razvil, je potekel v najlepšem razpoloženju in združil okrog sebe mnoge prijatelje in celokupno članstvo »Ljubljane«. Slavljencu še enkrat: Bog živi!

Cirilova tiskarna v Mariboru je prevzela v razprodajo veliko pesmarice vseh letnikov »Pevca«. Vse štajerske zborovodje in pevce na to opozarjamo z željo, da prav pridno segajo po njih.

Istotako smo poslali na naslov W. Lazarja v Cleveland večje število pesmaric; po naročilu g. svetnika Kalana smo taiste razposlali tudi Slovencem v Nemčiji (Westfalsko) in v Holandiji. Naj jim slovenska pesem vsaj nekoliko nadomešča domovino!

Upravi silno olajšate delo, ako pravočasno poravnate naročnino, da ni treba ponovno in ponovno izterjavati. Tudi za ugled lista ni ravno izterjavljivo, ako ima veliko takih naročnikov, katerim bi bilo treba z vsó silo naravnost iztrgati naročnino. No v splošnem naročniki »Pevca« ne spadajo v to vrsto.

Slov. glasbeno društvo »Ljubljana« ima svoje redne vaje vsak ponedeljek od 7 do 8 ženski, od 8 do 9 moški zbor; vsak četrtek od 8 do pol 10 celotni mešani zbor. Vpisanih aktivnih članov ima 110, redno se udeležuje vaj in nastopov okrog 88. Sedaj urejuje odbor zadevo s podpornimi in ustanovnimi člani — zadeva, ki je dolgo, dolgo bila neurejena. Nastopa je imelo društvo v preteklih mesecih dva. Ob priliki slavnosti apostolstva sv. Cirila in Metoda je nastopilo s 3 točkami: Karlo Adamič: Himna v čast sv. Cirilu in Metodu — meš. zbor. Zavadsky: Oče naš — meš. zbor s sopranskim samospevom. Bortujanski: Nynje sily — meš. zbor. Ob priliki vsakoljetnega časnikarskega koncerta 1. decembra je društvo izvajalo dr. Kimovčovo »Naročilo« (meš. zbor) in dr. Dolinarjevo »Mavrico« (meš. zbor). Nastop je bil v splošnem dostojen in tradicij »Ljubljane« polnovreden. Če se sme načrtom kaj verjeti — nastopi v marcu prihodnjega leta z lastnim koncertom. Običajni Silvestrov večer z mnogoličnim in zanimivim sporedom priredi v »Unionu« in zicer v veliki in obeh stranskih dvoranah. Sodeluje med drugim celotni društveni zbor in orkester dravske divizijske muzike.

Dr. Ant. Dolinar je 13. oktobra in 28. novembra ob priliki tečajev O. P. predaval o pevski izobrazbi.

Za nagrade, razpisane v prvi številki, je tekmovalo 5 skladateljev vendar ni nobena dosegla stopnje, da bi jo bilo možno nagraditi. Uredništvo jih bo po možnosti objavilo v »Pevcu«, boljše izmed njih bo po možnosti delno nagradilo.

Uredništvo se ponovno obrača do vseh zborovodij, pevcev in do vseh prijateljev našega pokreta, da agitirajo za naš list in pridobivajo novih naročnikov. Pevska društva naj na svojih občnih zborih to sistematično, po načrtih uredijo.

Tržič. Prvi pevski koncert prosvetnega društva sv. Jožefa v Tržiču 25. oktobra 1927 je privabil precej lepe pesmi željnega občinstva. Še okolica (Križe — in mišlim tudi druga) je bila zastopana kljub pozni uri in neugodnemu vremnu.

Program pester: narodna kot umetna pesem s primerno se menjajočim mešanim in moškim zborom — prav po načelu pevske zveze: da mora pesem ugajati neučnemu ušesu, vendar pa učenega ne sme žaliti.

Takoj uvodna pesem: »Oj, pogledite pličke« (Klemenčič) nam je mimogrede zašepetala, da so se pevci in pevke z g. pevodvodjo vred prav skrbno pripravili. Lepo so poudarjali, basi bili izraziti, agogično primerno interpretirali. Na koncu smo si pa drobček prosečega čuvstva več zaželeli. Soprani korajžni, samozavestni. — Druga: »Oj, z Bogom ti planinski svete« (Kalingar) nas je posebno pobožala, ne samo zavoljo skladatelja, ki smo ga imeli v svoji sredi, ognjevito in z navdušenjem mu ploskajoč, temveč ker je našla ravno pot do srca vsled svoje skrbne, občutene izpeljave od strani skladatelja kot zbora. Našo pozornost so zajeli tokrat polni, močni in globoki basi. Če se bodo s pridno vajo še nekoliko pogladili, pa si ne bomo nič več želeli. — Tretja: »Pojdem v rute« (koroška) je udarila na našo melanholično struno. Podali so jo počasi in z občutkom, kakor je bilo predpisano. Nekoliko so sili v mf, tako, da je bila nevarnost, da bi se liba otožnost, ki veje iz pesmice, utegnila nekoliko zamegliti. — Prijetni za uho sta bili tudi naslednji dve koroški: »Vigred približa se« in »Treba ni k mojej dečvi jeti«. »Juhej«, s katerim se začne prva, nas ni prav nič navdušil; v našem srecu je drugače vriskalo. Zdi se pa, da ni bila krivda na pevcih, temveč na pesmici sami. Triolka v naslednji bi utegnila biti nekoliko izrazitejša. — »Zaročenka« (dr. Fr. Kimovec) je bila dobro naštudirana. Peli so jo že o priliki katoliškega dne v Tržiču. — »Francica« (Adamič E.) jim je nudila nekoliko kočljivih mostičkov, pa so prav srečno in uspešno prijadrali čez, začeli pa naravnost ognjevito. Je prav izrazita, tako, da jo v resnici z užitkom poslušamo.

Prve tri je pel mešani, druge štiri moški zbor, nakar je sledil odmor. Ob tej priliki je okrožni predsednik g. Leopold Govekar podal par misli o naši pesmi ter njenem vsestranskem pomenu v kulturnem, vzgojnem in umetnostnem oziru, nekaj misli o koncertnem programu ter iskren poziv vsem zborom tržiškega okrožja, da naj smatrajo za svojo čast, da bodo gotovo nastopili v skupnem pevskem koncertu v tej sezoni.

Sledilo je naslednjih 7 pesmic, zopet 3 za mešani, 4 za moški zbor. V »Milado« (dr. B. Ipavic) so se lepo poglobili, kar uživali

smo jo. Altj v tej, pa tudi sicer, lepo božajoči, neustrašeni. — Druga: »Spev ptice pojo« (koroška) je bila zajemljiva vsled svojega izrazitega, visokega tenorja. Tenoristi so se prav skrbno potrudili. Nekateri med njimi imajo kar zajemljive glasove. Fizično so imeli med vsemi glasovi najbolj utrudljivo nalogo ozirajoč se na celoten program. Gotov del pridonosti je zahtevala tretja: »Pomlad« (Hladnik). Četverospjev, ki ga zahteva sredina, bi morebiti ne bil napačen. Za spremembo bi bil zelo na mestu. Solisti bi lahko stopili spredaj. Poskusite drugič. Bas nas je v svojih hitrih končnih figurah hotel kar privzdigniti. — »Dekle, zakaj tak' žalostno« (Zelezni) je v prav iskrenem, klenem narodnem duhu zložena in bila kot taka podana. Prvi takt se nam je hotel zdeti ritmično nekoliko nesiguren. — Podobno prijetno se glaseča je bila naslednja koroška: »Kaj mi nuca planinca«. — Adamičeva »Zdravica« se je izmed vseh najbolj močno glasila. Saj se pa tudi giblje malodane vsa v samem f in ff. Jerebov »Moj deklíč« nam je bil pa tako všeč, da smo zahtevali ponavljanje, da smo si ga kot radovedna mladež od vseh strani ogledali.

Še nekaj splošnih opomb pozitivnih kot negativnih, kakor zahteva pravičnost. Točnost, pravijo, je zelo lepa lastnost. Te je bilo premalo. Zbor šteje 18 ženskih moči in ravno toliko moških v mešanem zboru pa blizu 30. Tako število (čez 40) že res kar respekt budi. Poudarki, intonacija, deklamacija, dinamika, agogika prav zadovoljivo, dasi jim nadaljnja pot napredka še ni zaprta. Dirigent je bil ves v ljubezni do pesmi; vse kretnje so bile lepo umerjene, preje manj živahne kot preveč. Nekoliko so parkrat motili krčevito zviti prsti. Je pa lahko s svojim uspehom prav zadovoljen. Zdelo se je, da črke »se« niso vsi izgovorili na koncu; najlepše je kratko in nekoliko ostro. Tudi je bilo čuti enkrat ali dvakrat, da na končnem zlogu niso vsi sledili dirigentovi gesti glede dolgosti, temveč samo nekateri. Poln se izgovori: poum.

Lep umetniški užitek so nam pripravili, želimo samo, da bi nas še katerikrat razveselili s podobnim programom, da bi razumevanje za lepo pesem (posebno še pri okoličanih) še bolj poglobili. Po pravici smemo, mislim, pričakovati, da se bo dvorana drugič še bolj napolnila, da boste pokazali Tržičani kot okoličani, da našo pesem v resnici ljubite! — Zbore, združene v tem okrožju pa zopet pozivam, da se vsi brez izjeme skrbno pripravljate. Pa nikar se ne kapricirajte le na moške zборе, posebno če ni glasov za to. Dobri prvi tenoristi so redka stvar, domišljavi pa pogosta. Saj v glasbenem oziru mešani zbor prekaša moškega in tudi ženski je lep, gotovo lepši kot prisiljen moški. Treba je le vztrajnosti in veselja, s katerim se

oborožite, da naši pesmi priborite priznanje, ki ga po pravici zasluži. Levko.

Orgelski koncert v Št. Vidu nad Ljubljano. Orglarski mojster g. Jenko je za katoliško župno cerkev v Belgradu izdelal nove orgle z 12 registri, ter jih postavil v Ljudski dom z namenom, da jih v nedeljo 4. dec. krsti koncert, katerega je posetilo več odličnih glasbenikov iz Ljubljane ter mnogo domačinov in okoličanov. — Za uvod je g. svetnik Premrl sviral petero orgelskih skladb, katere so imele vse razen Bachovega preludija in fuge božični značaj. Peli so božični zvonovi; dihala je mehka, prelestna in blažena božična radost. — Domači cerkveni pevski zbor je pod vodstvom g. org. Bucelja pel dvanajst cerkvenih pesmi. Zbor razpolaga z lepimi jasnimi glasovi, zlasti v sopranih in tenorjih, tudi ravnotežje posameznih glasov je dobro izravnano. Poznalo se je pa takoj na prvi pogled, da so s študijem hiteli in da je bil čas tega prekratek. Manjkalo je one neobhodno potrebne temperamentnosti, vzorno lepe dinamike in pester agogike. — Sredi koncerta je g. kanonik dr. Kimovec govoril o postanku in zgodovini orgel, njih ustroju, značaju in pomenu posameznih registrov, katere je z igranjem tolmačil gosp. Premrl. — Orgle so, smem reči, brezhibno delo. Intonacija posameznih registrov je silno posrečena, pnevmatika deluje kar moč točno, tako da je odgovarjanje povsod čudovito točno kot pri klavirju, elektromotorni meh funkcionira mirno in pravilno. Omara (zamisel arhitekta prof. Vurnika) v svojem bogato bleščečem zlatu nadvse mogočno učinkuje. — Koncert je odkril lepoto, veličino in močeno kraljice instrumentov in z vokalnimi skladbami pokazal, da je naša največja cerkvena glasba stopila na visok nivo. Prireditelj je bila cerkveni glasbi v veliko korist. Organist Lovro Hafner.

Pevsko društvo sv. Cecilije na Vrhniki je 27. nov. priredilo povodom prve obletnice svojega obstoja koncert, kjer je izvajalo 8 meš. zborov ter 8 izbranih arij iz raznih oper. Podrobnega poročila — žal — nismo prejeli.

Koncertno življenje v Trbovljah. Lahko se reče, da se v Trbovljah precej poje in »muzicira«. Toda žal, da so moči tako razkosane, da noben zbor oziroma orkester ne more priti čez vsakdanje. Naš pevski zbor »Kat. prosv. društva« ima večne srčne krče. Moški zbor ne more do sape vsled pomanjkanja dobrih tenoristov, mešani zbor pa še prav živeti ni začel. Sicer je pa nastopil že ob 20letnici »Prosv. društva« s precej obširno, zelo lepo donečo, še vedno učinkujočo Bendlnovo »Križarji na morju« in »Čolničuk«. No, ljudje so bili zelo zadovoljni, pevovodja je pa rekel, da je bilo bolj takole srednje. Bolj živahen je troglasen mladinski zbor, ki šteje sedaj 40 deklic in dečkov. Obstojta že poldrugo leto in letos je priredil

samostojen mladinski pevski koncert dne 6. nov. 1927 s sledečim sporedom:

1. Jakob Aljaž: Triglav (troglasno); 2. Gustav Ipavec: Zvečer (trogl.); 3. Koroška narodna: Ko ptičica sem pevala (dvoglasno); 4. Fr. Gerbič: Pastirček (trogl.); 5. Narodna: Pastirica kravce pase (dvogl.); 6. Zorko Prelovec: Oj Doberdob (trogl.); 7. C. Pregelj: Na potoku (dvogl.); 7. E. Adamič: Tam gori za našo vasjo... (trogl.); 9. Ciril Pregelj: Ena ptička priletela (tercet); 10. Gustav Ipavec: Lastovski v slovo (dvogl.); 11. Gregor Rihar: Savica (dvogl.); 12. Jos. Gruber: Marija moja ljubezen (dvoglasno z altovim samosp.); 13. Stanko Premrl: Rože za Marijo (dvogl.); 14. Jos. Gruber: Prošnja (dvogl. s sopranom in altovim samosp.).

S to prireditvijo mladinskega zbora so bili zelo zadovoljni. Pevovodja pa ne preveč. Mogoče je bil strah otrok (bil je to prvi javni nastop) ali mogoče neugodno vreme krivo, da so glasove skoro vedno zvišali. Posebno v začetku je bilo to opaziti. Proti koncu so pa še precej čisto peli in najlepše je izzvenela zadnja »Prošnja«, tako da so jo morali ponoviti. Pripravljani so bili dobro. Zlasti se je opazila pazljivost pevcev na pevovodjo, kar je zelo lepa čednost pevca. Seveda izgovorjava ni bila vedno dobra, kar se pa bo sčasoma tudi še popravilo.

Pevsko društvo »Zvon« je obhajalo svojo 30letnico s pevskim koncertom. »Zvon« ima stare člane, o katerih se mora reči, da so dobro izvežbani, le premalo jih je. Pri nastopih jih je okoli 40, pa petja ni slišati za to število. Najbrž jih je tudi nekaj kar za število. Sicer so pa njegove pevske prireditve dobro pripravljene.

Sta pa pri nas letošnje leto tudi gostovala dva pevska društva: »Ljubljana« z 80 člani in učiteljsko pevsko društvo z okoli 70 člani. Z obema prireditvama smo bili zadovoljni.

Tuda godba je prav živa. Zlasti je omeniti rudniško godbo na pihala, ki ob poletnih nedeljah prireja večkrat promenadne koncerte. Obstojta pa tudi več orkestrrov. Toda večjega orkestralnega društva ne zmoremo, smo še premalenkostni. Imeli smo tudi priliko slišati znani kvartet »Zikac«, ki nas je vsaj nekatere s svojo tehniko pa tudi s finim prednašanjem večkrat skoro očaral. — Živimo, — toda ne s pravim ognjem. R.

Koncert pevskega zbora »Zarja« v Clevelandu. Slovenski pevski zbor »Zarja« obstojta že dvanajst let (dolga doba za pevski zbor v tukajšnjih državah) ter prirejuje po dva koncerta na leto, in sicer spomladi in jeseni; poleg tega pa ima še druge nastope pri raznih društvih. — Prejšnja leta je bil pevski zbor »Zarja« jako upoštevan v vseh ozirih, bodisi glede obiska njegovih prireditelj ali pohvale njegovega delovanja. Zbor je imel tudi najboljše pevske moči; žalibog teh ni več. Kaj je temu vzrok, vemo vsi, tisti, ki pojemo in tisti, ki nas posejajo.

Današnje občinstvo zahteva od izvežbanih pevcev nekaj drugega nego navadne pesmi (čeprav so raznovrstne), ker se mu zde vse enake.

To se pravi: hočemo užitka za vstopnino, ki jo plačamo za koncert

Tako pojema občinstvo ob prireditvah in pevci v zboru nimajo več pravega veselja do petja.

Vendar se je pri zadnjih prireditvah pokazalo, da bi se vzajemno delovanje pevcev in občinstva dalo oživetiti; treba bi bilo nuditi kaj boljšega, n. pr. male opere, operete in kaj sličnega.

To se lahko vidi po kritiku (g. Joseph Siskovič) zadnjega našega koncerta, ki vam jo pošlam dobesedno.

»Naravni zakon večnega spreminjanja pozna samo eno izjemo — clevelandski slovenski pevski zbor »Zarja«. Izvzemši par častnih izjem, nam to društvo venomer, in skoro bi dejal trdovratno, silji vedno in vselej enako enoličen program. Že vnaprej natančno veš, kako se bo vrstila točka za točko, kakšni bodo nastopi in kak bo splošen izid koncerta kot celote in posameznih točk. Dal Bog, da bi zarja res še pravočasno posvetila med »Zarjane«.

In ko smo že pri tem, naj bi ji zarja dodela več poguma za proizvajanje boljših koncertnih točk, bolj raznoličnih programov in če ni preveč zahtevano, tudi kako opereto, tako da bi res »vstajali«, ko včasih v dobro znani pesmi.

Teh misli nisem sam. Kdor je bil na zadnjih par koncertih »Zarje« je prisiljen tako soditi. — Vse kaže, da i »Zarja« potrebuje nove krvi — novega življenja. Kakor je lepa naša pesem, kakor jo ljubimo, vseeno ne maramo samo ene vrste istih. So pač trenutki, ko si želimo tudi kaj drugega mesto »Rudečiga praporja«. Nerač to konstatiram, a stvar je taka in nič drugačna. Nojeva taktika je škodljiva, v tem slučaju je pa lahko tudi pogubonsna. Radi tega te dobrolotne vrstice zboru, kateremu želim še mnogo in mnogo let obstanka med nami, ki se zadnje čase dokaj hitro krušimo in se vpepeljujemo v skoro neobsežnem morju današnjega amerikanizma.

S tega svarila in konstruktivnega namigljaja preidem na koncert. Program sam na sebi, moram reči, ni bil ravno slab, vendar nebosežnih hvalospEVov tudi ne zasluži. Bil je nekako »srednje« sorte — dober in slab obenem. Točk je bilo več kot dovolj. Kljub temu so se vrstile hitro druga za drugo. To v začetku; proti koncu je jelo vse nekam pešati in ljudje so postali nestrpni radi dolgega programa. Da se ne ujamem v lastno zanjko, bom izbral nekaj točk, in tako obdelal to svojo »kritiko« kolikor mogoče na kratko.

Foerster-Aškerčev »Spak« je pokazal znatno pomanjkanje prvih tenorjev, da ne omenim basistov, kateri so bili jako potrebni pri drugih točkah. To pomanjkljivost smo

prezrli takoj v drugi točki dvospeva »Oj, večer je že«, katerega sta peli ge. Svigelj in Jalovec. Te kombinacije moje uho še ni slišalo do sedaj. Peli ste dobro, in ljudje, čeravno so navadno na napačni strani v priznanju, so hiteli sploskati še predno ste dospeli. To je dobro in vzpodbujajoče znamenje, da dvospeve »lajkamo« (ljubimo) če jih ne bo preveč.

»Florijančičeva« »Zdihljaji pevca« je ena tistih pevskih točk, ki izzovejo buren aplavz in priznanje onih, ki venomer »pojejo« kako in kaj je pravilno petje. Da bi pevci ne bili nameščeni tako nagosto kot so bili, bi bil efekt boljši in slika bi bila popolnejša. Petja te točke ne morem nič grajati.

Unzer Walter Lazar je pogodil slepca dokaj dobro. Trenutno sem mislil, da je morda res »slepel« nekaj dni pred koncertom. — »Sepetajoče upanje«, ki sta ga peli gdč. Grill sedaj ga. Ivanush, in ga. Viktorija Poljšak, je jako ugajal ne samo ljudem, pač pa celo onim, ki zadnje čase ne gledajo s prijaznim očesom na »Zarjo«.

Kar je mene prijetno dirnilo, je bil uglajen in dobro treniran sopranov glas ge. Poljšakove. Vedel sem, da poje, nisem pa vedel, da zna konkurirati škrjančku s svojim ljubkim glasom. V njem je tisti zaželjiv tremolo, tisti zlati zvok, katerega tolikokrat pogrešamo pri naših pevkah.

O slabih točkah, če so bile, ne bom pisal, ker sem uverjen, da se prihodnjic ne bodo ponovile; omeniti hočem le čudno »prikazen«, ki sem jo komaj zadnjic zasledil. Ta je, da so pevci nekam izgubljeni, ako ni pevodje z njimi. Kakor hitro ga ni, ni življenja v njih, ozirajo se boječe drug v drugega, na gledalce in poslušalce — na kratko — niso več sami svoji. Vprašal sem se, kje je tisto samozaupanje, katerega kažejo skoro vsi pevci ob drugih prilikah?

Do danes nisem iztknil — mogoče bom izvedel na prihodnjem koncertu ali kar bodo že priredili.

Zaključna točka je bil dolg kuplet »Črno-meljski škrice«. Dasiravno dolg, smo sledili z zanimanjem petju v proizvajanju kupleta. Epich, glavna figura, je pogodil cesarskega Jožeta. Vendar moram povedati, da je včasih skočil iz vloge. Bil je v vlogi za spoznanje pijan ali vinjen, naenkrat pa se je začel sukati kot kak akrobat v cirkusu. Postavljal se je sedaj na eno nogo, sedaj na drugo, vse tako kot da ga že ni videl »cel teden«.

Ti redki skoki iz karakterja, ki ga je predstavljal, pa niso bili taki, da bi človek rekel: spet ga je polomil. Nasprotno, lomil ga je kot to nepisano določa vloga. Od časa do časa smo se prijeli za trebuh in tiščali tako, da so nekateri kar stekali bolečin. Unzer Epich in Unzer Walter Lazar sta ga »pihnila« v tem kupletu. Z njim sta imela priliko pokazati nekaj več, kot človek pokaže pri navadnih pevskih točkah. Do uspeha so jima pomagali: Frank Plut, človek, ki je na-

laše ustvarjen za kakega pajaca na olru in Anton Smith.

S tem kupletom je »Zarja« pokazala, da se morda tudi pri nji nekaj svita.

Bilo temu tako! Zakaj zastoj je pregovaranja, da hočemo nekaj novega, nekaj raznoličnega, ne pa, da se držimo vedno enih in istih programov — istih sporedov in neprenehnih pevski htočk, katerim bije že zadnja ura, če se bodo proizvajale tako pogosto.

H koncu moram še omeniti, da kakor je bilo vse nekam starokopitno glede programa, vendar je le prišlo nekaj ljudi v dvorano. Ti so se zbudili — ti so že vstali. — »Zarja« pa bo morala poskrbeti, da zbudi tudi druge, in to bo dosegla, če bo vpoštevala podane dobrohotne nasvete ter nasvete vseh onih, katerim je res do njenega obstoja. Da je zmožna to storiti, vemo. Da-li bo to storila, bo pokazal njen prihodnji koncert!

Torej ni pohvale za trud in požrtvovalnost pevcev, ki se trudijo celih šest mesecev za prireditve. Zakaj je ni?

Zato ker so pesmi že vse preveč popularne med ljudstvom. Povsod se slišijo po gramofonih, po radio, največ pa po privatnih stanovanjih.

Primorani smo torej, da začnemo pridobivati novo življenje naši »Zarji«, ako hočemo, da jo obdržimo pri eksistenci in zopet pridobimo naše posetnike. Treba bo gradiva, treba bo moči in truda zato, in vse to v veselje drugih (nekaj tudi pevcev). Vprašanje je, kje naj se dobi vse to? Moči bi se dobile, toda kje je gradivo?

Prošnja na vas bo najboljša, da nam pomagata iz zagate v kojoj smo zašli. — Prosim vas, da nam pošljete kolikor mogoče dobrega materiala (seveda proti plačilu) da nadaljujemo z našo kulturo.

Želim vam mnogo uspeha pri vašem priljubljenem listu »Pevce« in nam boljše bodočnosti.

S pozdravom ostanem vaš za skupno stvar. — Walter Lazar.

P. S. Pevovodja zbora je g. John Ivanush.

IZ KONCERTNEGA ŽIVLJENJA.

Razmeroma smo slišali letos prav mnogo lepih koncertov — povdariti je treba takoj — koncertov prirejenih od izvenljubljskih edinic. Čudno je, da domači ljubljanski ansambli kar nimajo poguma in da se celo sliši, da se z ozirom na hladnost ljubljanske publike — nasproti koncertom — prirejenim od domačih društev — sploh ne spleča truditi in pripravljati se za koncertne nastope doma v Ljubljani. Za nastope nedomačih udruženj je pa Ljubljana pravi Eldorado. Nekaj tukaj ne bo v redu. Najprej podpreti prizadevanja domačih zborov, potem pa tudi zanimati se za produkcijo onih skupin, ki prihajajo k nam gostovat.

Pojdimo kar po vrsti!

V soboto 22. oktobra je priredilo zagrebško pevsko društvo »Kolo« v Unionu koncert in proizvajalo pod vodstvom prof. Srečka Kumarja dr. Širolin vokalni oratorij »Život i spomen slavnih učitelja, sv. bruce Cirila i Metodija, apostola slavenskih« Oratorij je bil zložen za tisočletnico rojstva sv. Cirila. Prvič se je letos zgodilo, da se je muzika južnih Slovanov oglasila na odru mednarodne glasbene prireditve, kakor je bila ona v Frankfurtu. Prvič je široki, visoko kulturni svet Evrope čul o hrvatski muziki in visoko ovrednotil tako skladbo samo, kakor nje izvedbo, v kateri so Slovenci igrali veliko vlogo. »Širola je stilno s tem oratorijem dosegel, čeprav z eklektičnimi sredstvi, stilni ideal najmoderneje glasbene struje, ki je pri nas Slovenceh šele v povojju: opustil je harmonski »baroiti« način izražanja in se oprjel izrazne linije, ki dopušča v polifonem tkivu plastično neporabljene tisoč izraznih in arhitektonskih možnosti.« (Točno podčrtal dr. St. Vurnik v »Slovenec«.) »Za

izgubo čutnih harmonskih užitkov nas eminentno zadosti z izrazno nianso in novim užitkom, ki tiči baš v mnogoglasju in njega posebni arhitektoniki sami na sebi. Ta stil je zelo blizu onemu, ki ga išče današnja mlada kulturna generacija, ki išče v plastično-linearnem izrazu iz čutne dekadence romantike in impresionizma.« (Takisto dr. Vurnik.) Iz čutne dekadence... bi v toliko popravil, da velja to za tiste, ki golo posnemajo ta harmoniški stil, ne velja pa za tiste, ki so ta stil po svoje izoblikovali, in organsko v njem zrastle. Najtežje je bilo v tem široko razpletenu delu, ki operira samo s korom in solisti, podčrtati moment kontrasta. Zanimivo je bilo poslušati sodbo inteligentov, ki sicer niso glasbeniki in sploh z glasbo v nobenem stiku: »Če je pa to moderna glasba, potem smo pa mi prvi, ki se postavimo zanjo v boj.«

Junak dneva je bil pri oživetju tega dela Srečko Kumar; njemu gre zasluga, da je s svojo impulzivnostjo povzročil, da je delo uspelo in izzvalo vihar navdušenja. Koncert je bil za naše razmere, zlasti za olajšanje glasbeno-stilne orientacije izredno na mestu in nadvse koristen. Med gratulanti je bila tudi P. Z., ki je po svojem zveznem pevovodji M. Bajuku poklonila »Kolašem« venec.

14. novembra je koncertirala zagrebška primadona Zdenka Zikova.

Zikovi so si dosegli že svetovno slavo in kjerkoli se govori o pomembnih kvartetnih združenjih v svetu, se gotovo imenuje tudi Zikovec. Na koncertu v Ljubljani — 17. novembra — so proizvajali pet Schulhoffovih komadov za godalni kvartet, Škerjančev: Sonatina da Camera in Sukov godalni kvartet v B-duru op. 11.

21. novembra se je vršila v ljubljanski operi proslava francosko-jugoslovanske prijateljske zveze, to je proslava podpisa državne akta, ki je bil podpisan po francoski in naši vladi v petek, dne 11. novembra. Sodelovali so: Pevski zbor Glasbene Matice v Ljubljani, dramski ansambel ter celotni operni ansambel z baletom. Zaključno intimo slavnost v proslavo tega dogodka je na dan podpisa te pogodbe — 11. novembra — priredilo kat. starešinstvo v Akademskem domu. Pri tej proslavi je vzorno sodeloval kvartet »Ljubljane« z lepo izvedbo pet moških zborov.

Pri časnikarskem koncertu 1. decembra so sodelovali: operni orkester (dir. A. Balatka), trio — Sancin-Marsičeva-Matz; pevski zbor »Ljubljane«, »Ljubljanskega Zvona«, solistka gdč. Majdičeva, prof. J. Ravnik. — »Koncert je bil uspeša umetniška prireditev.« (Dr. Vurnik.)

V soboto, dne 3. decembra je dala muzika kraljeve garde v Unionu sinfonični koncert pod vodstvom višjega kapelnika D. F. Pokornjaja.

Program je obsegal:

V. Kalikinov: Simfonija I. (G-mol.)

Dr. M. Milojević: Srpske seoske scene op. 2.

A. Dvořak: Podnevna vestica, op. 108.

J. Gotovac: Simfonijsko kolo, op. 12.

P. Čajkovski: Svečane uverture: 1812: op. 49.

Gardni orkester se je izredno postavil in kar moč imponiral nič manj njegov vodja po izredni mirnosti, a vendar čudoviti jasnosti in točnosti. V ogromnem aparatu — 120 godbenikov — so bila zlasti godala močno zasadena in žarela na gotovih mestih kot opoldansko solnce. Kraljevi Belgrad se s to godbo tudi kraljevsko postavi.

12. decembra se je vršil pod pokroviteljstvom komandanta dravske divizijske oblasti g. generala Kalafatoviča koncert opernih članov: ge. Thierry-jeve, ge. Medvedove, g. Betetta in prof. Janka Ravnika. Čisti dobiček je bil obrnjen v podporo olimpijskega fonda J. Z. S. S.

Tudi opera je bila izredno agilna: S. Prokofjeva opera: Ljubezen do treh oranž (za naše operne razmere izredna novost), Konjovičev »Miloševa ženitev«, Bajadera in potem novo nastudirana »Tosca« s prvovrstno Mitrovičev v naslovni vlogi, in »Hoffmannove pripovedke« z novo nastopajočima gdč. Popovičev in Majdičev.

NOVE SKLADBE

S. M. Alakok Ekel: **Pridite molimo** — 12 blagoslovnih in Srca Jezusovih pesmi za mešani zbor.

Zbirka je bila že ocenjena v »Cerkvenem Glasbeniku« št. 7.-8. (St. Premrl.) V »Slovencu« jih je toplo priporočil organist Lovro Hafner. Vsekakor Premrlova ocena gotovo ni preostra, rajši še preobzirna. Skladbe ne pridejo čez okvir harmonskih nalog po dovršitvi študija o tri- in štiri-zvoku. Podobne so si medseboj akordno docela, ločijo jih le predznaki durovih načinov. G. Hafner pri oceni in priporoči dve stvari zamenjuje. Piše: »Ne zdi se mi pravilno, da bi preprostejšo glasbo potisnili v kot, naše pevce pa mučili vedno le s težkimi skladbami.« »Skušnja dolgih let me je izučila, da je preprostejša glasba našim pevcem in ljudstvu mnogo bolj ljuba.« itd. Zoper preprosto glasbo nima prav noben človek žal besede; saj se en delni tok novejšje glasbe prav k preprostosti obrača in ta del ni v manjšini. Je pa lahko, in mora biti tudi preprosta glasba — če hoče biti z umetnostjo vsaj v daljnem sorodstvu — oblikovno in vsebinsko kolikor toliko korektna. Tega pa o tej zbirki ne morem trditi.

Martin Zeleznik: **Sedem evharestičnih pesmi za mešani zbor z orglami.** Z dovoljenjem kn. šk. ordinariata 18. avgusta 1927. St. 3216. Samozaložba. — Kar moramo pri Zelezniku občudovati, je njegova preprosta in jasna zamisel, odeta v bujno harmonijo. Zeleznik kratko piše, toda v tem

veliko pove. On vodi cerkveno glasbo čisto po samostvoji oživiljeni izraziti in oduševljeni poti. Ne išče tujega, dovolj mu je lastno duševno imetje izraženo v blestečih harmoničnih barvah. Skladbe vsebujejo mnogo nežne lepote in mehkega občutja, izražajo vročo molitev in najvišje slavljenje zakramentalnega Boga. Samostojno nastopajoči glasovi se skladno menjajo z zborom in orglami. Težja mesta so prepuščena orglam, zbor izraža večinoma v lahkih nastopih z jasnim in vedrim harmoničnim potekom. — Zeleznik je v svoji preprostosti tudi moderen, katero ovije in okraši s čvrstim kontrapunktom in moderno klasično prelivajočo harmonijo. To je v resnici cerkvena umetnost, polna domačnosti, katera prevzema in napaja srce in dušo. —

Drugo kar to delo posebno krasi je besedilo. Tu sta zastopana naša odlična evharestična pesnika M. Elizabeta in P. Krizostom. Novo lepo besedilo postavlja skladbe v še svetlejšo luč in veča njih vrednost.

Cerkveni glasbeniki, sezite takoj po zbirki iz katere boste črpali mnogo koristi in veselja.

Organist Lovro Hafner.

Jos. Sicherl: **Pastirei iz spanja** — 16 božičnih pesmi. Partitura 36 Din, glasovi po 6 Din. Založila Jugoslovanska knjigarna.

Zbirka hrani nekaj Sicherlovih (4), nekaj od njega harmoniziranih, druge so po napevih Cvekovih, Vavknovih, Riharjevih, Gerbičevih in 1 po Levičniku prirejena. Prav je, da je Sicherl zbral starejše napeve naših

skladatelj, zlasti Riharjevega sv. Stefana, ker bi se nekateri morda izgubili ali bili na svoji prvotnosti preveč okrnjeni. Nisem si pa na jasnem ali je hotel Sicherl podati samo točne zapiske melodij ali jih je hotel tudi nekoliko preurediti. Na podlagi zbirke, kot je pred nami, bi sklepal, da si tudi sam ni bil prav siguren, na katero stran naj jo bolj odločno udari. Tu in tam je kak takt »moderniziran« in sicer prav po sili, brez potrebe (n. pr. zadnji takt str. 12), enako je tudi »g« v basu — 9 takt, str. 12 — prav svojevóljno usiljen. Tu in tam bi pa gotovo retuširanje bilo prav na mestu: n. pr. de-

klamacija v začetku »Po koncu narodit«, ker se bo prav krepko povdarjalo — narodit; tonična harmonija (oz. orgelpunkt) bi se na 18. strani lahko vzdržal še 2 naslednja takta; konec pesmi »Angelsko petje« str. 11 — »bodi česčeno« je skvarjen: vedno ponavljajoča se modulacija v dominantno je ravno proti koncu še prav posebno kričeča. — Skušnja uči, da je priredba starih pesmi prav težka zadeva: kolikor mogoče neokrnjeni prvotnosti dati nov, neprisiljen, času vsaj deloma odgovarjajoč okvir. — Vsekako bo pa zbirka cerkvenim korom za božično dobo prav dobrodešča. D.

IZ GLASBENIH LISTOV

Cerkveni Glasbenik št. 9.—10. Dr. Kilmovc nadaljuje svoj govor o »Slovenskem cecilijanstvu«, ki ga je govoril pri slavnostnem občnem zboru Cec. društva. Med spisom je tiskanih zelo jasno 8 slik skladatelj, in sicer Hochreiterjeva, Kimovčeva, Klemenčičeva, Marova, Mlinar-Cigaletova, Premrlova, Vodopivecova in Hudovernikove. Za tem sledi nadaljevanje Mantuanijevega spisa o Janezu Pierluigi iz Palestrine. Koncem tega sestavka navede pisatelj pet bistvenih znakov Palestrinove glasbe, ki so: a) polet njegovega duha in glas njegovega srca, b) pozornost, c) sonalitet, č) objektivnost muzikalnega izraza in d) jasnost in pojmljivost besedila. Florjančič je priobčil ob sedemdesetletnici mons. Arka iz Idrije, ki ima veliko zaslug za znano idrijsko glasbeno življenje. Zopet poziva na agitacijo za C. Gl. in predlaga naj bi bil 22. november, t. j. dan sv. Cecilije, nekaj agitacijski dan v ta namen. To agitacijo naj bi podpirali dnevnik in cerkveni govori v nedeljo pred godom. Nasvet je prav gotovo dober, namenjen sicer le za letos, ker je jubilejno leto C. Gl., a prav bi bilo, ko bi mogli v splošnem priti do enega dneva v letu, ki naj bi bil posvečen procvitu naše glasbe in njenim največjim nosilcem, našim glasbenim listom. Smo preskromni; ovira nas idealizem, ali kaj, da ne znamo zatrobiti primerno glasbenega poziva in razbobnati svojih nujnih potreb. — Naše glasbene institucije bodo morale na to prej ali slej misliti. Ivan Mercina, znani zvonoslovec iz Gorice je priobčil kratek članek o uglaševanju zvonov. Vodopivec pa je zbral nekaj podatkov o avtorskem pravu v raznih državah. Sledi nekaj drobnih poročil za organiste, koncertna poročila, dopisi in glasbene vesti. Med prilogami je na čelu Klemenčičeva: Večna luč naj mrtvim sveti, ki je posvečena »Manom Cec. društva ob društveni 50 letnici«. Je to daljša, vseskozi pestra pesem, ki ni šablonska ne po invenciji, ne po obdelavi, ni jokava, temveč živa, goreča molitev za umrle, hvaležna za vse srednje in boljše moške zборе, ki jo bodo gotovo z izrednim pridom mogli uporabljati zlasti pri

črnih mašah ali po njih (če so pete). Dolinarjeva »Prošnja« se je v glasbenem delu zelo nežno oklenila besedila naše najboljše cerkvene pesnice m. Elizabete. V prvem delu nežna, enoglasna, se razplete v drugem delu v živahnem polifonem stavku in pokloni »Kralju, ki se skloni do zemskih nižav«. Skladatelj Jobst pa je posvetil ob 50 letnici C. Gl. Marijino pesem: Dragih vseh najdražja Ti!, ki je pisana v mogočnem enoglasnem mešanem zboru z orglami, z vložnim štiriglasnim moškim zborom in završena zopet v mešanem zboru z mogočno orgelsko spremljavo. Peli jo bodo s pridom tudi srednje močni zbori, kjer imajo spretnega organista in primerne orgle.

»Cecilija« št. 6 (zadnja). Vsebina: Dr. Goglia nadaljuje in završi sestanek v strletnici hrv. glash. zavoda v Zagrebu. Dr. Vajs (Prag): Novo izdanje staroslovenskega misala. (Ponatis iz »Časopisa češkega katoliškega duhovništva«.) Dr. Mantuan: Fr. Ks. Križman, izdelovalec orgel (ne orgelj!) (Nadaljevanje.) Ivan Kokot se je poklonil ob priliki 50 letnice samost. jubileja koralista Dom Mocquereana. Safranek-Kavič je priobčil svoj govor, ki ga je govoril ob 40 letnici prvega umetniškega nastopa pevca Ernesta Cammarote. Dr. Andrič piše o operi »Dedvedjegrajska kraljica«, ki jo je spisal Lujo Safranek-Kavič, avtor opere »Hasan aginice«. Sledi članek o cerkvenem petju na otoku Pagu, ki je pojasnjen z nekaterimi zgledi, poročilo o koncertih v Splitu, v začetku sezone v Zagrebu, in Barletov velezanimiv sestavek o Božičnih igrah v Južni Srbiji, ki so se in se še predstavljajo (pojejo) v albanskem jeziku v Djakovici in Prizrenu. Sledijo številni dopisi, glasbena poročila in razne vesti. »Cecilija« je zelo informativen list, ki nadomesti skoroda vse nemške in druge tuje liste, ker poroča živahno tudi o glasbi izven naših ozkih mej; zato ga moramo vsakomur najtopleje priporočiti. — V glasbeni prilogi je pet cerkvenih pesmi.

Jugosl. Muzičar, št. 10. Samoodgoji orkestralnih glasbenikov. Za tem je zaključek članka o »Znanstvenem raziskavanju muzi-

kalnega poklica, ki je bil natisnjen v odlomkih v 6., 7., 8. in 9. številki. Slede poročila o glasbenih listih, o glasbenem življenju na Reki in Širolov sestavek o Stolcerju-Slavenškem in Berserjev o bolgarski glasbi.

Glasbeni vjestnik št. 10. ima na prvi strani sliko dr. Širole, ki je bil orisan že v 7. in 8. številki. Gl. vj., za tem pa nadaljevanje Markovčevega članka o hrv. nar. pesmih, ki ga ilustrira nekaj notnih zgledov. Isti zaključuje tudi članek o padanju zborov in priobčuje tudi poročilo o primjeri Safranek-Kavičeve opere »Medvedjegrajska kraljica«. Slede glasbena poročila in obvestila hrvatske Pevske zveze.

»**Zbori**« 9. in 10. številka. Za štirimi pesmimi, ki so na ponudbo našim skladateljem, je natisnjen članek Ant. Dobroniča, rektorja glasbene akademije v Zagrebu; reakcija in depresija v našem glasbenem življenju. Emil Adamič je podal nekaj komentarja k narodnim pesmim, ki so natisnjene v različnih oblikah v glasbeni prilogi iste številke. Dr. Schwab je priobčil kratak, pa jedrnat članek o »narodni nagrobnici« Vigred se povrne. Po njegovi trditvi je ta pesem nemškega izvora. Temu radi verujemo. Sem namreč že nekoč o priliki nekega poročila izrekel sumnjo, da je boj za avtorstvo (Skrbinec — Vavken — Mašek) bržkone brezploden. V oni dobi so peli umetne pesmi, kar nam nista dala Ipavca in nekaj drugih boljših skladateljev, le prenesene nemške pesmi. Te so zašle k nam največ po melodijah klavirskih šol. Še danes poznam pevko, ki je za največje praznike imela najslovesnejšo Marijino himno »Lepa si Marija, ni je Tebi par«, točno po Monoclatovi melodiji iz Mozartove »Čarobne piščalke« in lepo obhajilno po drugi melodiji iz iste opere (Papagenov glavni motiv). Še danes pojemo pesmi brez imena skladatelja, ki so prešle svojčas v prestavi k nam zlasti po srednješolskih pevcih. Torej je zelo verjetno, da je tudi s to nagrobnico tako. V splošnem pritrdim dr. Schwabu v vseh stvkih brez pridržka. Še posebno mi je všeč, da odklanja take in podobne »narodne nagrobnice«, kar je »Pevce« tudi že ponovno poudarjal. Ena je vendar še »neprirerjena«, to je tista lepa: Dente me v črni grob, firkel na grob!

V številki so kratko orisani skladatelji, ki so prispevali za številko v glasbeni prilogi, ti so: Hubad, Pregelj, dr. Schwab, Prelovec in Zepič. Sledi poročilo o sestanku pevovodij ljubljanske župe J. Z. Z. in vsebine glasbenih listov, nekaj kratkih ocen novih skladb in glasbena poročila.

Priloga je posvečena samo slovenski narodni pesmi. Na čelu stoji »Gor čez jezero« v Hubadovi šesteroglasni harmonizaciji, za

njo so tri prleške, ki jih je zapisal in uredil dr. Schwab, »Oj dobro jutro, mamica«, za peteroglasni mešani zbor jo je harmoniziral Zepič, Pregljeva »Ena ptička priletela«, Pavčičeva »Narodna (belokranjska) napitnica« in Prelovčeva »Ena ptička priletela«, vse za mešani zbor. Zadnja je Adamičeva »Preizkušnja zvestobe« za moški zbor. O vseh priležitvah je podal v isti številki E. Adamič obširno pojasnilo. Pesmi so vseskozi zanimive in dobro porabne zlasti Pavčičeva in Adamičeva. Dobro bo zvenela tudi Prelovčeva priredba. Vendar mi ne sme nihče zameriti, če se spotaknem na tem in onem. Najprej se mi zdi, da bi pričakovali navedbe vira, če je ta ali ona pesem ponatisnjena, »Gor čez jezero« je namreč najprej bila natisnjena že v »Pevcu« I. III. (1923) na strani 33 in je v »Zborih« do zadnje note neizpremenjeno natisnjena. Drugič je »Kukavica« v dr. Schwabovi harmonizaciji v V. I. »Pevca« (1925) na strani 5 in je v »Zborih« doživela le nekaj popolnoma brezpomembnih izprememb v drugem stavku in popravo zadnjega stavka v dvodobni takt, kar je mogoč vsakdo razvideti že iz prvega natisa. Ker se je tak ponatis že nekoč dogodil z Adamičevim »Tožbo«, »Pevce« I. I. št. 12., se mi zdi, da moram opozoriti na to. Pustimo vse drugo na stran, pa imejmo pred očmi samo naročnike, ki so na ta način vsi prevarani za toliko pesmi, če so naročeni na oba lista. »Zbori« imajo pridržano pravico »pomnoževanja«, »Pevce« pa tudi. »Pomnoževanje« se pa mora raztezati tudi na uredništva, ali ne?

In še na nekaj bi rad opozoril, kar zadene jezikovno stran in sem že ponovno omenjal v »Pevcu«. Prav grdo dirne spakedrane pripomba: »drugič poco rit.« (dvakrat) na str. 50. »v tempu« str. 53, 55. in 56. Če bi že moral pisati v »svetovnem« jeziku, bi pisal vsaj pravilno »a tempo«, kajti kdor razume »v tempu«, bo pač še laže razumel pravilno tujko »a tempo«. Slovenska pesem pa je namenjena pač z 99% Slovencem, ki bodo slovenske pojme laže razumeli in jih prav gotovo tudi bolj vpoštevali kot tuje, ki jim ne pomenijo nič. Iz lastne izkušnje vem, da pevec hočeš nočeš ne more mimo slovenskih izrazov brez ozira dalje, med tem ko tujih niti ne zapazi vedno, kaj še, da bi jih upošteval. Uredništvo bi moralo take stvari popraviti, če že nekateri skladatelji ne morejo izhajati brez te spakedrane navlake. Tudi pripombe »hiteti, naraščati« niso prav v redu. To so nemški velelniki (Langsam fahren!). V šoli smo jim rekli »Fuhrmannsimperativ«. O da bi hoteli v tem oziru vsaj koraček dalje! Sicer pa »Zbori« prav lepo in uspešno vrše svojo nalogo.

B.

Občni zbor »Akad. pevskega zbor« se je vršil v soboto, dne 5. t. m. na univerzi. Iz poročil, ki so jih podali odborniki in pevovodja Fr. Marolt, je razvidno, da je zbor v prvem letu svojega obstoja dosegel razmeroma odlične uspehe. Brez vsake tuje podpore, brez svojih prostorov in potrebnega nojnega materijala si je pevski zbor s požrtvovalnim delom osiguril svoj obstoj. Po trimesečnem napornem delu je pod svojim dirigentom Fr. Maroltom že prvič javno nastopil v Mariboru in v Ljubljani. V letošnjem letu namerava v moškem zboru izvajati najmodernejši slovenski program zadnjih deset let (Kogoja, E. Adamiča, J. Ravnika itd.), ustanovi si pa tudi ženski zbor. Pri volitvah je bil spet soglasno izvoljen dosedanji agilni predsednik prof. dr. Veber, ostali odbor se je konstituiral sledeče: Štrukelj Vojteh, podpredsednik, Binter Bogdan, tajnik, Kunej Dušan, blagajnik, Avsenek Mirko in Kuret Niko, namestnika. Moški zbor je že pričel z vajami v prostorih »Glasbene Matice«, ki mu je že lani v skrajni sili radevolje priskočila na pomoč.

Zborom in pevovodjem smo po čssopisih razglasili, da imamo v založbi še veliko pesmaric in posameznih števil, ki so po 3 Din na razpolago. Seveda priloge so tako urejene, da so obenem z zaželeno pesmijo še druge, ki jih dotičnik ni naročil. Na zahtevo smo naročniku poslali zaželeno skladbo, a je bila ž njo na prilogi še druga, ki je on ni naročil. Vrnil nam je celotno pošiljatev, češ, da bi bilo vsaj po 2 Din, čeprav tudi — po njegovi izjavi — priloga tudi po 3 Din ni draga. Obenem pristavlja, da bi rajše videl, da bi bile priloge tako urejene, da bi prinesle samo eno pesem, oz. ločeno več pesmi, ker mora sicer tudi tako kupiti, ki mu zaenkrat ni všeč.

Na to odgovarjamo, da priloge po 3 Din niso drage, kar bi spoznal, če bi jih dal potom šapirografa razmnožiti. Če pa znaša račun kak dinar več, naj pa blagohotno stavi v dobro »Zveze«, ki pri zastojanskem delu komaj shaja.

Pevska zveza je založila 2 Vodopivčevi deli: »Rožmarin« in »Snubač«, dramatično urejen niz narodnih pesmi. Naročajo se pri »Pevski zvezi«, Miklošičeva cesta 5. Posamezen izvod 10 Din, če se jih pa naroči nad 5 pa po 5 Din. Društva naročite jih kmalu!

Ob zaključku VII. letnika. »Pevec« zaključuje VII. leto svojega delovanja. Valovanje navzgor in navzdol — taka je slika človeškega življenja, taka je tudi slika »Peveče« preteklosti. Zvezin pevovodja M. Bajuk ga je izkopal iz tal, mu dal nalogo in ga s temi smernicami zapodil v življenje, da pomaga slovenski pesmi do čim večje veljave. V preteklem letu smo potom pevskih tečajev utrjevali in organizirali pevska okrožja in povsod agitirali tudi za naše glasilo, dobro se zavedajoč, da je vsaka organizacija brez glasila kratkotrajna. Posrečilo se nam je k prejšnjemu številu naročnikov pridejati novih 120. V prihodnjem letu bomo to delo nadaljevali. V krog naših pevskih zborov bomo skušali pritegniti tudi vse v naših društvih organizirane godbe (na pihala, na lok, salonske orkestre, tamburice). Prosimo že naprej, da nam vsa prizadeta društva na razposlane okrožnice odgovore. Štajersko bomo skušali enako preiti s pevsкими tečaji in okrožno organizacijo dopolniti. Šele potem bomo skušali sestaviti statistiko. Vsa okrožja pozivamo, da po svojih močeh gibljejo in delujejo v svojih okoliših. K sodelovanju kličemo skladatelje, glasbene pisatelje, pevovodje, pevce in vse prijatelje lepe pesmi.

Vsem skupaj vesele praznike in srečno leto 1928!
Uredništvo »Peveca«.

*Podprite z naročniki
naše glasbene liste:
„Cerkveni glasbenik“, „Zbore“
in „Peveca“*

ZA DOBRO VOLJO

(Priobčuje po raznih virih Franc Kramar.)

1. **Najlejša godba.** Imenitni glasbeniki so se pogovarjali in pričkali, katerega godala glas je najprijetnejši. Ta je hvalil gosli, oni orgle, tretji flavto itd. Naposled vprašajo tudi moža, ki je dosedaj tiho poslušal te razgovore, naj pove, katerega godala glas najbolj ugaja njemu. »Meni?« odgovori mož, »meni najbolj ugaja, če slišim, da cvrči pečenka na ognjišču!«

2. **Kdo je večji mojster?** Slavna glasbenika Mozart in Haydn sta se prerekala, kdo igra spretnjeje na klavir. Zmenita se, da postavi drug drugemu napev, katerega naj preigra. Najprej postavi Haydn Mozartu težko skladbo. Mozart sede ter igra gladko in brez težave do konca. Nato postavi Mozart Haydnu napev. Haydn sede ter igra veselo dalje. Zdajci pa obstane, rekoč: »Ljubi prijatelj, to ne gre! Te note naj igram z desno roko, te tukaj z levo, a tukaj na sredi je še ena nota, katero naj udarim istočasno z onimi; to ni mogoče!« — »Nič lažjega kot to!« pravi Mozart. Sede h klavirju ter igra. Ko pride do onega mesta, udari tudi z nosom po tipki. Tako je zmagnal.

3. **Najtežji glas.** Učitelj glasbe: »Kateri glas je skladatelju najtežji?« Učenec: »A-dur, kajti poprej ko se poprime dela, mora tri križe napraviti!«

4. **Pogrebščina.** Jurovič pride po pogrebu svoje žene k župniku ter pravi ves žalosten: »Gospod župnik, pogreb bi rad plačal!« Prijazno mu odgovori župnik: »Jurovič, vem, da vam je šlo zadnje čase trdo, zato vam ne bom nič računat!« Jurovič: »Tedaj vam pa tisočkrat Bog plačaj!« — Nato gre Jurovič k organistu: »Gospod organist, rad bi plačal pogreb za svojo ženo, koliko sem dolžan?« Organist: »Saj veste, da vselej polovico onega, kar se plača gospodu župniku!« Jurovič: »Tedaj vam pa petstokrat Bog plačaj!«

5. **Dobrovoljna kritika.** »Kaj menite o našem novem organistu?« »Da je gotovo pobožen in dober kristjan!« »Iz česa pa sklepate to?« »Zato, ker levica nikdar ne ve, kaj desnica — igra.«

6. **Vedno muzikant.** Prvi godec drugemu: »Kje pa ti stanuješ, ali v zgornjem nadstropju?« Drugi: »Ne, jaz stanujem — oktavo niže!«

Pevski zbor z Dolenje vasi pri Ribnici

Izdajatelj: Pevska zveza (Blaž Poznič) v Ljubljani. — Urednik: Dr. A. Dolinar v Ljubljani.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

